

# Ana Maria Micu, artista care creeaza in Botosani si expune la Taipei si New York: Pictura nu este o imagine pusa in rama, agatata ca sa nu stea peretele gol! – GALERIE FOTO

[botosaneanul.ro/interviuri/ana-maria-micu-artista-care-creeaza-in-botosani-si-expune-la-taipei-si-new-york-pictura-nu-este-o-imagine-pusa-in-rama-agatata-ca-sa-nu-stea-peretele-gol-galerie-foto](https://botosaneanul.ro/interviuri/ana-maria-micu-artista-care-creeaza-in-botosani-si-expune-la-taipei-si-new-york-pictura-nu-este-o-imagine-pusa-in-rama-agatata-ca-sa-nu-stea-peretele-gol-galerie-foto)

Aproape necunoscută în Botoșani, expune în galerii din toată lumea, de la Taipei la Beijing, de la Moscova la București, dar și la New York, Rotterdam, Haga, Amsterdam, Edinburgh sau Viena.



Ana Maria Micu s-a născut pe 29 martie 1979, în Botoșani. După o îndelungă peregrinare artistică a revenit în locurile natale, unde locuiește de aproape opt ani.

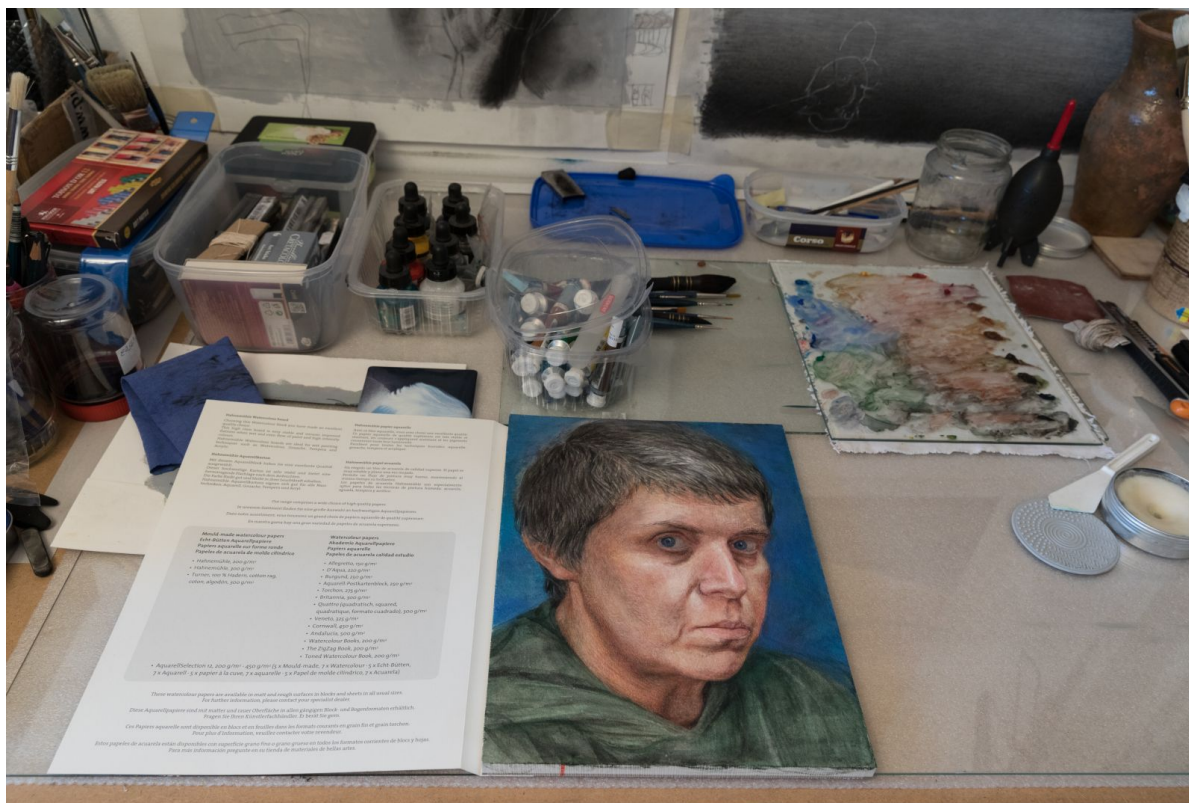
Personalitate aparte, oglindită în propria artă ca într-un *alter ego*, dar fără să urce pe pedestalul autosuficienței, Ana Maria Micu și-a dezvoltat un soi de percepție filosofic-psihologică asupra creației, trăind și muncind deopotrivă în atelierul-laborator amenajat la etajul trei al unui bloc de pe strada Primăverii.

Explorează limbajul corporal, studiază și (re)compune realitatea cotidiană transformând în artă spațiul personal, căruia îi conferă o dimensiune concentrată asupra imanentului recognoscibil. Fotografiile de referință sunt și ele parte a tablourilor, introducând privitorul în intimitatea nu doar a creației, ci a artistei însăși.

Ca artist, Ana Maria Micu fascinează printr-un fel de a fi aproape nemaîntâlnit. De parcă ar inventa un alt fel de a trăi, o altă dimensiune a simțirii, alte percepții umane, artista din Botoșani pare a se refugia în propriul spațiu securizant: atelierul în care trăiește minut cu minut.

Astăzi, lucrările Anei Maria Micu sunt admirate în Muzeul Național de Artă Contemporană din București, în expoziția *”Mână stângă spre priveliște depărtată”* (8 decembrie 2022 - 16 aprilie 2023).

*”Un întreg univers, construit pas cu pas, cu multă disciplină, de mâinile unei artiste atente și curajoase, după o listă de nevoi foarte bine identificate de ea însăși. Procesul de lucru are în subsidiar introspecția și analiza și vizează creația unui habitat aparent impenetrabil, ca un pântec protector, rotunjit în succesiuni de straturi de memorie și imagini translucide, din care cresc rădăcinile unei lumi noi și a unei opere-organism, aflată în plină expansiune”*, scrie Simona Vilău, curatoarea expoziției de la Muzeul Național de Artă Contemporană din București.



## Povestea începe la Botoșani

*-O artistă discretă, dar deopotrivă prezentă în expoziții, nu doar în România, ci și în afara țării. Să construim, pentru început, povestea care s-a putea numi ”Ana Maria Micu și Botoșanii”.*

-Sunt născută în Botoșani. Am absolvit în 1997 Liceul de Artă ”Ștefan Luchian”. La liceu am dat admitere în clasa a VIII-a pentru a IX-a, dar aveam colegi care făceau pictură din clasa a V-a. Eram atrasă de pictură, în timpul școlii generale frecventasem cursurile de la Palatul Copiilor, care erau ținute atunci de doamna Angela Hreniuc. Ea a avut răbdare să

îmi explice ceea ce trebuia să știu, iar eu mi-am dat seama că asta vreau să fac. După ce, inițial, dădusem admitere la informatică în clasa a VIII-a. Dar m-am răzgândit repede și, în toamnă, am susținut a doua admitere și am fost acceptată la Liceul de Artă. Practic, de atunci a început pentru mine un drum destul de clar, nu am mai avut vreodată dubii, în schimb am avut tot felul de greutăți. Chiar dacă eu știam să vreau să fiu artist și să fac pictură – asta știam eu atunci, asta se știa și la Palatul Copiilor, că arta înseamnă pictură – a fost un drum suficient de fascinant și de complex pentru mine încât să îmi ocupe foarte mult timp din viață.

*-În destinul artistic al Anei Maria Micu, ce loc mai ocupă astăzi Liceul de Artă? Se mai regăsește artista de astăzi în copilul de odinioară?*

-Încă se regăsește! Pentru că metoda de predare la liceu era bazată pe desenul observațional. Și am învățat atunci niște metode de abordare a subiectului valabile și astăzi. Fără îndoială, eu îmi descopăr în continuare și alte metode de a face desen, nu am învățat tot în liceu. Dar atunci era mult simplificat, conform vârstei, desigur... Liceul m-a ajutat. Dar vei găsi mulți artiști care vor spune că pe ei nu i-a ajutat, și sunt și ei îndreptățiți. Eu acum caut o exploatare conceptuală a activității de a desena. Și desenul observațional devine din ce în ce mai important pentru mine ca practică, pentru că mi se pare că are, în lumea de azi, o valoare conceptuală foarte mare și o poezie. Simt și pe mine, ca om, că este o metodă de a automedicamenta...

*-Pe înțelesul tuturor, ce aduce în plus acest concept?*

-E o practică la fel ca gimnastica, la fel ca exersarea unui instrument muzical...

*-Cuvinte care poartă gândul către noțiunea de antrenament...*

-Da, la fel ca orice exercițiu de gimnastică, practicat și la nivel profesional, dar și la nivel de hobby sau rutină zilnică. Este o metodă de a exersa un fel de a fi în prezent care presupune contemplare, un fel de stăpânire a egoului care este foarte importantă. Mie mi se pare valoros pentru că, dacă nu faci lucrurile astea, este foarte greu să îți dai seama ce înseamnă ego sau când egoul "sare calul" într-un mod în care nu ar trebui s-o facă.



*-Totuși, dacă ar fi să îi pomenim doar pe Salvador Dali sau pe Pablo Picasso, artiști al căror ego "sărea calul", cât de bine este pentru un artist să își țină în frâu egoul? Oare nu tocmai asta știm noi, că pictorii își extrapolează și își dezvoltă sinele prin artă?*

*-În arta contemporană cred că s-a depășit acest aspect. Noi, ca societate, am depășit complet metodele acestea de a te manifesta ca stăpân al lumii pe care o ocupi.*

*-Și ne întoarcem la desenul observațional, la ieșirea din ego și trecerea dincolo de sine... Care este, de pildă, lecția Salvador Dali?*

*-Salvador Dali este deja un fenomen istoric și el trebuie studiat în contextul respectiv. Dar ca să te situezi în arta contemporană, dacă preiei practicile lui, nu îți mai acordă nimeni nicio importanță. E posibil, evident, să găsești un public... Nu e locul meu să decid sau să pun pe categorii diverse grupări artistice, dar pentru mine nu aceasta este calea pe care o aleg. Pentru că dacă nu trăiesc eu așa ca om, ar fi tare aiurea să mă manifest așa ca artist, nu ar fi nicio logică. Noi în liceu am învățat despre Dali, dar nu ne-a explicat nimeni, și asta e iar ceva ce am regretat, că a trebuit să învăț singură. Istoria artei ni s-a predat într-un anumit fel, iar apoi a trebuit să învăț singură care este de fapt istoria artei și care este contextul fiecărui artist în parte. Noi îi învățam ca operă și nu îi învățam ca mod de viață care generează o operă...*

*-La fel în literatură, la fel în muzică...*

*-Da! Or eu, ca elev care a terminat Liceul de Artă, am nevoie să trăiesc într-un anumit fel și să devin un anumit tip de artist. Deciziile acestea trebuie să le iau eu singură, iar liceul nu m-a pregătit pentru asta. Și chiar m-a indus în eroare! Dar nu e problema mea, nu e nici problema liceului din Botoșani.*

*-Ce s-a schimbat totuși astăzi în această abordare a artistului și a artei sale?*

-Se fac niște eforturi curatoriale enorme în arta contemporană de a expune, de exemplu, un artist ca Gauguin, care - într-un mod simplist - a fost un individ absolut inacceptabil. El, ca bărbat, a avut un comportament și o viață inacceptabile. Și curatorii de azi își pun problema cum anume să organizeze expoziția Gauguin, pentru că nu putem la infinit să ignorăm niște informații certe.

*-...sau să exploatăm la nesfârșit niște informații care în timp s-au transformat în legendă, despre Gauguin.*

-Da. Acesta este efortul actual legat de o mare parte din moștenirea noastră culturală.

## **Viața în atelier sau destinul unui artist**

---

*-Revenim la facultate. După liceu a urmat o decizie firească: tot Artă. Fără niciun alt gând de informatică de data asta. Așadar, Facultatea de Artă la Cluj, secția Pictură...*

*-Și Masterul tot la Cluj, în Arte vizuale, o combinație despre pictură și fotografia media.*

*- De la un punct, elevul părăsește drumul și pornește pe propria cărare. Când a început eleva (în sensul de ucenic) Ana Maria Micu să devină artista Ana Maria Micu, să aibă propria amprentă, propria personalitate?*

-La un moment dat, în 2006, am făcut o expoziție personală în București, care se chema *Bloom*, când eu am simțit foarte clar că am descoperit un concept și că am început să fiu artistă. După expoziția aceea eu am dispărut din Botoșani, nu m-am mai întors aici, nu am mai expus.



*-Iar destinul artistic s-a împlinit, fie în atelier, fie pe simeze în țară sau străinătate. Putem spune că, astăzi, Ana Maria Micu trăiește în și prin propria artă?*

-Un atelier de pictură îți cere un spațiu care trebuie să fie încălzit, să aibă apă... Pe de altă parte, e și un apartament "distrus". Proprietarii în general nu acceptă să faci atelier într-un apartament. Dar acestea sunt problemele pe care le au toți artiștii. Iar arta pe care o faci este – hai să nu spun mutilată - dar întotdeauna negociată între ce ai vrea tu și ce reușești să faci.

*-Pe lângă "distrugerea" unui apartament, implică arta un sacrificiu și mai mare, care îl așază pe artistul însuși pe altarul ei?*

-Nu cred că viața unui artist este "distrusă" de artă, eu cred că este îmbogățită. Dacă e să folosești cuvântul "sacrificiu", undeva, ca artist, faci o greșală. Nu te poziționezi corect...

*-...te și victimizezi, poate?*

-Ori asta, da. Poate ești îndreptățit să faci acele greșeli, dar bine ar fi ca, odată ce ești pe acest drum, să profiți la maximum de toate avantajele pe care ți le oferă și apoi să vezi dacă îți lipsește ceva. Pentru că de lipsit, da, îți lipsesc foarte multe lucruri...

*-De exemplu? Ce îi lipsește cel mai mult unui artist în zilele noastre?*

-Este o discuție foarte actuală cu referire la femeile artist, pe care eu o simt acum. Pe măsură ce înaintez în vârstă va deveni un subiect din ce în ce mai concret. Sunt femei artist care reușesc să aibă o familie și copii în paralel cu practica lor artistică, eu abia am reușit să am o practică artistică. Până acum nu era o problemă pentru mine, o vedeam ca pe un succes, mă uitam la ce puteam face și mi se părea că reușesc. Dar pe măsură ce se pune problema că eu de acum, biologic, nu mai pot face copii, există o presiune de a te re poziționa, deși tu nici nu aveai de gând să te re poziționezi...

*-Vorbim, de fapt, despre natura umană.*

-Da, exact despre asta vorbeam. Și despre faptul că eu am luat niște decizii ale căror consecințe va trebui să le suport când voi avea 60 de ani, când voi avea 80 de ani. Noi facem tot posibilul să ne asumăm tot, dar sunt decizii luate orbește.

*-Nu asta presupune de multe ori arta în sine? Decizii în orb?*

-Exact așa. Trebuie văzut că ceea ce te ajută în artă să termini o lucrare, aceleași mecanisme te pot ajuta să îți termini viața cu ceea ce ai decis, perfect împlinit cu ceea ce ai făcut până atunci. Trebuie găsită o cale...

**"Este un efort și pentru mine să am o minte care se extinde global"**

---

*-Pe fondul acesta al discuției așezăm și revenirea acasă, la Botoșani, care tot spre natura umană s-ar situa. Așadar Botoșani, Cluj, București, Craiova, Segarcea, și din nou Botoșani.*

-Am revenit în Botoșani acum aproape opt ani. Au fost perioade în viața mea în care eu am stat doar în casă și am lucrat. Nu am o prezență socială aici și nici în alte părți.

*-Dar despre Ana Maria Micu se scrie, se vorbește. Ana Maria Micu ar putea fi oriunde în lumea asta, dar ea se află de fapt acolo unde sunt pereții pe care lucrează și în galeriile în care expune. Se întreabă vreodată publicul unde anume locuiești?*

-M-au întrebat! E un aspect important, da, mă întreabă multă lume unde locuiesc. Este un efort și pentru mine să am o minte care se extinde global. E din cauză că trăiesc foarte mult online. Acord o semnificație foarte mare fiecărui gest pe care îl fac online. Pagina mea de Facebook o privesc ca pe o prelungire a atelierului, așa cum am aici schițe fizice, tot așa am și acolo schițele proiect, schițele concept.



---

### **”...ce să faci cu o emoție pe care ai omorât-o din greșeală”**

---

*-Să ne oprim puțin asupra unui subiect despre care s-a și scris mult: plantele Anei Maria Micu.*

-Plantele m-au ajutat foarte mult pe mine, ca om. Am avut foarte mulți ani în care am trăit cu animale de companie, am avut și pisici, și căței. Nu am fost capabilă să am grijă de ei și am generat niște situații ca la Gauguin. Mi-am promis că nu o să mai fac așa ceva. Cresc plante pentru că urâtenia asta umană pe care o manifestăm tot timpul în relație cu alții, la plante este un pic atenuată de faptul că există compost, adică poți omorî o plantă, o poți composta și ceva nu se pierde. Și asta mă ajută pe mine, ca om, să observ procesul acesta, să procesez ce mi s-a întâmplat mie și să văd cum anume e și pentru noi o cale.

Deși e foarte greu să determini cum anume poți compoziția emoțiilor, de exemplu. Sau ce să faci cu o emoție pe care ai omorât-o din greșeală. Plantele au un mister. La început nu știam nimic despre ele, au apărut în viața mea ca o manie. Într-o zi, eram în Craiova, mi-am cumpărat niște pământ, era chiar primăvara, când se vindeau răsaduri în piață. Și mi-am zis că nu-i prostește să crești ceva de mâncare într-un apartament. Era foarte important pentru mine să fie plante comestibile, mă gândeam că așa te poți conecta la ceva autentic, dacă alegi să îngrijești o plantă care să te hrănească. Că poți crea un sistem autonom, loop se numește în engleză, în românește se cheamă sisteme circulare, adică unități care funcționează autonom (în inginerie e un mit, perpetuum mobile). Știm din fizică, nu-i așa, că orice schimbare vine cu o pierdere și orice sistem conduce spre entropie.

Asta este tristețea condiției umane și ceea ce încercăm noi să depășim și niciodată nu reușim. Dar dacă ignori certitudinile acestea ingineresti și fizice, filosofic vorbind, găsești o cale să te strecoari. Și cel mai ușor este să o faci dacă observi sistemele astea naturale care supraviețuiesc. Și asta pe mine m-a apropiat foarte mult de discursul ecologic actual care acum, cu realitatea asta vecină cu noi, cea a războiului din Ucraina, este și mai utopic... Înainte de război aveam un fel de speranță că o să ne îndreptăm cu toții spre o abordare ecologică și a unui nou stil de viață. Dar acum mi se pare foarte clar că nu este prioritate generală și nu va fi niciodată...

*-...mereu va fi un război!*

-...și mereu vor exista segmentele acestea de oameni care de foarte multe ori vor fi înlăturați pe motiv de naivitate. Deci am probleme din astea conceptuale mai grave ca niciodată. Dar cred că naivii sunt niște indivizi foarte realiști.

*-Un naiv va avea mereu planta lui pe care o va crește?*

-Va avea planta lui, da. Iar de când am început lucrările acestea, arta mea a început să fie apreciată și văzută. Pentru că lucrurile despre care vorbesc eu sunt nevoi universale, indiferent câte războaie se poartă. Oamenii simt instantaneu conexiunea empatică cu subiectul acesta, se regăsesc pe ei înșiși.

*-Dincolo de compoziția în sine, există și o energie și spatele lucrării care duce mai departe un mesaj?*

-Trebuie să fie! Și asta, din nou, este ceva specific artei contemporane. Și este foarte greu de obținut. Eu mă gândesc la energia aceea ca la ceva alchimic, ca la niște practici din acelea medievale, ca la niște tentative de cunoaștere a ceva ce nu poate fi cunoscut.

**”Există foarte multă artă irelevantă”**

---

*-Se naște, iată, o altă întrebare în contextul acesta: există și artă inutilă?*



-Ce interesant! Artă inutilă!

-Și în spatele acestei arte există un efort, poate și un talent, dar poate ea deveni inutilă în contextul acesta contemporan?

-Există foarte multă artă irelevantă. Am auzit într-un interviu cu Phyllida Barlow, o artistă foarte mare din Anglia, care face sculptură, și ea spunea că trebuie să luăm în considerare acea categorie de artă care se face și nu este niciodată arătată. Și rămâne un efort necunoscut al unui individ. Ea întreba: este ceva valoros acolo, este artă? Și aproape că nu aveai cum să eviți răspunsul, și anume că este și că este ceva valoros.



---

**”Este treaba artistului să iasă din social, să ajungă în niște zone neexplorate și să se întoarcă de acolo cu bine”**

---

-Deci până la urmă nu validarea publică o face artă sau nu, valoroasă sau nu.

-Este o discuție foarte complexă și putem rămâne captivi în terminologie. Ai folosit cuvântul inutil și după aceea apar cuvinte precum valoros, apreciat, irelevant. Și toate generează discuții adiacente... Însuși cuvântul artă este foarte greu de definit. Este o greutate cu care eu mă confrunt zilnic. Desenez cât pot eu de bine într-o zi, iar la sfârșitul zilei trebuie să hotărâsc dacă ce am făcut eu e artă sau nu. Nu ai idee cât este de greu, cu tot ce știu eu despre artă, cu tot ce am expus, cu toți artiștii pe care îi ascult, în continuare este greu.

Specific artei contemporane este că arta nu mai este un obiect izolat, ci folosește unui discurs, și aici iar putem aluneca, pentru că inclusiv în arta contemporană de multe ori

mesajul este manipulat ca să folosească anumitor tipuri de discursuri. Și într-un mod foarte urât. Dar în același timp nu cred că ne vom mai putea întoarce vreodată la o artă lipsită de context. Arta modernă este lipsită de context de cele mai multe ori. Era manifestarea artistului... Eu am probleme și cu definirea artei ca mijloc de comunicare. Pentru că artistul modern se exprimă, dar după aceea s-a trecut la discuția: bine, se exprimă, dar comunică el cu cineva? S-a mers mai departe, și arta a devenit un limbaj. Dar mie mi se pare că arta este un conținut transportat. Și atâta timp cât îl iei dintr-o parte și îl duci în altă parte este un act util, foarte util. Or dacă eșuezi să faci lucrul acesta este o artă inutilă.

*-Vorbești despre un conținut care aparține artistului?*

-Nu cred că aparține artistului. Este un conținut pe care îl găsești. Ce aparține artistului este capacitatea de a călători dintr-o parte în alta, capacitatea de a merge spre zone cât mai îndepărtate. Pentru că dacă eu îți aduc ceva de la un metru distanță de tine s-ar putea să nu te impresionez cu nimic. Arta vine din afara societății, este treaba artistului să iasă din social, să ajungă în niște zone neexplorate și să se întoarcă de acolo cu bine, întreg și să nu distrugă ceea ce transportă, să nu manipuleze, să îi păstreze valoarea, să îl păstreze intact și să îl aducă în mijlocul socialului, la oameni care nu au timp să desfășoare astfel de activități pentru că ei merg la serviciu. Dacă vezi lucrurile în acest fel, artistul este parte din societate, este foarte util și totdeauna el va fi cel responsabil cu o corecție a regulilor sociale. Nu o corecție pedepsitoare, ci una care survine prin faptul că se aduc noi evidențe. Eu te aduc în fața unor noi evidențe și tu singur hotărăști ce anume corectezi sau ce nu corectezi, ce anume îți validezi.

Arta figurativă, de pildă, este foarte grea. Ideal ar fi să fie atât de figurativ încât să devină abstract. Să îți creeze o stare similară cu halucinația de la forța detaliilor realiste și instantaneu să devină abstractă și inexplicabilă, să îți dea senzația că nu înțelegi la ce te uiți. Deși totul este recognoscibil: este întrerupător, este ușă, este perete, o plantă, dar tu să ai o neliniște și să îți pui o întrebare: la ce mă uit anume? Și să îți acorzi un minut sau două și să îți apară un răspuns că știi de fapt la ce te uiți, și că te uiți de fapt la tine și la ceva din viața ta.

*-Este momentul în care tu, ca privitor, descoperi teritorii pe care nu le știai, descoperi lucruri pe care nu le cunoșteai despre tine și chiar conștientizezi că ai ajuns acolo?*

-Așa ar trebui să fie o lucrare perfectă. Câteodată reușesc lucrurile astea sau cel puțin mi se pare că reușesc...În desen se întâmplă ceva. În desenul realist nu poți să desenezi tot ce conține o fotografie. În același timp, prin faptul că iei decizii și alegi să accentuezi mai mult anumite detalii și pe altele să le lași neadresate, eu cred că un desen devine mult mai mult decât o fotografie. Sunt fotografi care își stăpânesc tehnica și pot face acest lucru în fotografie, dar eu nu sunt genul acela de fotograf. Mi se pare că numai în desen sau pictură pot aduce o imagine la statutul la care trebuie să ajungă pentru a fi o operă de artă. Mă fascinează și este parte a practicii mele să compar mereu fotografia cu imaginea desenată și cu pictura.

## **"Pictura nu este o imagine pusă în ramă, agățată pe un perete ca să nu stea peretele gol"**

---

*-Iată, ne întoarcem la lucrarea din fața noastră. Ca timp, ce presupune o asemenea lucrare?*

-Ne uităm în jurnalul lucrării și aflăm exact. Am început pe 10 ianuarie și am terminat pe 19 ianuarie. Și mai am nevoie de o zi în care o voi vernisa. Desenele se fac mai ușor decât picturile. E o decizie puțin negustorească, dar am expoziții planificate, nu îmi permit să lucrez visător, fără nicio structură. E bine să mă forțez să fac asta...

*-Este și o formă de a rămâne conectat la realitate, la prezent. După vernisarea lucrării, care sunt etapele până când lucrarea ajunge în expoziție?*

-Lucrarea aceasta o desprind de pe perete, o rulez, o duc la București și o expun la Institutul Prezentului. Se prinde acolo de perete, exact așa cum este aici, iar alături, tot pe perete, voi face o animație.

*-Animația ce presupune?*

-Voi desena din semne de autocolant un personaj care, din poziția ghemuit, se ridică în picioare. Este o continuare a lucrării. Expoziția va fi cu desenul acesta și cu animația, care va fi expusă pe un ecran. Este speranța mea că genul acesta de lucrări vorbesc despre ce am spus deja, că pictura face parte dintr-un context și nu este o imagine pusă în ramă, agățată pe un perete ca să nu stea peretele gol.

*-Este vie, trăiește...*

-Exact! Ceva se întâmplă și după ce pictura se termină, pe oricare dintre laturile ei. Și chiar vreau, la propriu, să arăt asta. Sunt multe feluri de a aduce în discuție conceptul acesta, dar mi se pare că dacă îl practic la propriu, o idee pe care am împrumutat-o de la plante, adică să crești la propriu o roșie, reușești ceva față de alți oameni care nici măcar nu își propun un simplu gest de a crește o roșie.

*-Dar mulți oameni mănâncă o roșie! Vorbim aici despre a participa la un întreg proces?*

-Ideal asta ar fi, să fii martor direct la întregul proces.



*\*Muzeul Național de Artă Contemporană București*

## **”A fost un eveniment mamut...”**

---

*-Unde se văd astăzi lucrările Anei Maria Micu?*

*-La București, la Muzeul Național de Artă Contemporană, la etajul 4.*

*-Reacțiile sunt entuziaste, am urmărit cronicile.*

*-Și pe mine m-au uimit cronicile. Expoziția a avut niște reacții foarte bune. Am fost impresionată pentru că de foarte mult eu nu am mai expus în România. Muzeul este un loc foarte special. El reușește să adune segmente de public foarte extinse, foarte valoroase. Expozițiile mele în România au fost în locații care nu angajau așa mult public. Este foarte diferit acum că mediatizarea unui eveniment artistic a devenit un fenomen online atât de complex. Și asta e foarte bine. Expoziția de la București a presupus și o perioadă de atelier. Am stat acolo 18 zile, am făcut desenele murale și am instalat desenele. Atunci am avut doi vizitatori din Anglia care aveau bilet de avion în câteva ore și au vizitat muzeul, au intrat și în spațiul în care lucram. Au fost foarte încântați. Este responsabilitatea artistului să creeze mai multe tipuri de expunere. O expoziție într-un fel arată într-un catalog printat, într-un fel arată într-un spațiu fizic, arhitectural, și într-un fel într-un spațiu online.*

*În cazul expoziției din București, prin canalele online, prin prezența mea fizică acolo, prin interacțiunea directă cu oameni, prin vernisaj, care a fost un eveniment mamut... Mi-au spus curatorii muzeului că li s-a transmis și lor de la intrare că s-au rupt 1.000 de bilete*

gratuite în noaptea vernisajului. Terminaseră biletele. Acolo clădirea este obiectiv militar și orice vizitator trece printr-un control de securitate. Cu toate acestea, oamenii veneau, la un moment dat era o coadă de așteptare de 20 de minute ca să intri în muzeu.



Florentina TONIȚĂ  
ftonita11@gmail.com  
<https://www.facebook.com/Ftonita>